

SVĚDECTVÍ NA POŽÁDÁNÍ

(záznam kázání R. Jonczyho ze soboty 23. ledna 2010)

„...a Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte tak s tichostí a uctivostí.“ (1P 3,15.16)

I. Svědek – křesťan obchodující s vírou

Již delší dobu si jako kazatel všímám toho, že mnozí členové našich sborů nepřekypují nadšením, když bývají v kázáních, v sobotní škole, či při jiných příležitostech vybízeni k tomu, aby byli Kristovými svědky. Nutno přiznat, že slovo „svědek“ získalo v církvi i světě kolem nás nepříjemnou příchut' agitátora, který se informace týkající se víry v Boha snaží svým spoluobčanům předkládat stejnými prostředky, jako obchodní zástupci úspěšných světových firem své zboží. Ježíšovo slovo: „... ale dostanete sílu Ducha svatého a budete mi **svědky** ...“ (Sk 1,8a), adresované učedníkům těsně před jeho odchodem z této země, tak pozvolna ztrácí na síle a aktuálnosti.

II. Svědek – křesťan připravený k odpovědi

Před časem mne při přemýšlení o východisku z dané problematiky nově oslovil text, který zde před malou chvílí zazněl při úvodním čtení z Bible. Je zaznamenán v prvním listu Petrově 3,15: *„Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte...“* (1 Petrova 3,15)

Autor těchto slov vybízí své křesťanské spolubratry k tomu, aby byli Kristovými svědky, připravenými vydat svědectví o naději v Ježíši Kristu. Neříká však, aby ono svědectví vydávali vždy a za všech okolností každému, koho potkají, ale jen tomu, kdo se jich na podstatu jejich křesťanské naděje bude vyptávat.

III. Svědek – křesťan svědčící i v nebezpečí

Mohli byste namítnout, že v textu je řeč o mimořádné situaci týkající se pronásledování křesťanů. Svým křesťanským spoluvěřícím však autor epištoly Petrovy neříká: „O své víře raději nikomu nic neříkejte a k naději, kterou máte v Ježíši Kristu, se přiznejte teprve tenkrát, když vás předvedou k výslechu, kde už na přímou otázku bude připadat v úvahu jen přímá odpověď.“ Intence tohoto výroku je jiná: „Ke svědectví buďte

připraveni vždy, dokonce i tenkrát, když budete předváděni k výslechu. Odpovídejte však těm, kteří vás o to (dle řeckého originálu) „aiteo“- požádají.

Výzva obsažená v základním biblickém textu našeho dnešního kázání v žádném případě není instrukcí adresovanou jen křesťanům procházejícím údobím pronásledování. Jde o výstižnou definici duchaplné evangelizace, přinášející ovoce vždy, všude a za všech okolností, tedy v dobách dobrých i zlých. Někdo moudrý kdysi řekl: „Nepovídej lidem o Bohu, ale žij tak, aby se tě na něj ptali.“ Co říkáte? Neměl pravdu?

IV. Svědek – křesťan provokující k otázkám

Někdo by mohl namítnout, že podobný přístup k vydávání svědectví zavání přílišnou pasivitou. Vidím to jinak. Vždy připraven k vydání svědectví přece dokáže být jedině člověk akční. Ostatně k akčnosti křesťanského životního stylu, probouzejícího otázky nevěřících, vybízí autor listu Petrova od samého začátku:

„Jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu. Došli jste slitování proto, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy, do svého podivuhodného světla. (1 P 2,9) Slávu Boží můžete, inspirováni Kristem, šířit kupříkladu tím, že budete trpělivě snášet rány a soužení (1 P 2,19-20) Taková je přece Boží vůle, abyste dobrým jednáním zacpali ústa nerozumným lidem. (1 P 2,15) Ty, kteří se vzpírají Božímu slovu, můžete získat beze slov svým jednáním, když uvidí váš čistý život v bázni Boží, když se ozdobíte tím, co je nepomíjitelné, tichým a pokojným Duchem, (1 P 3,1.2.4.) tím, že budete jedné mysli, soucitní, plni bratrské lásky, milosrdní, pokorní, když nebudete odplácet zlým za zlé, ani urážkou za urážku, když budete svůj jazyk zdržovat od zlého, a rty od lstivých slov, když budete horlit pro dobro.“ (1P 3,8-13) *Když jste vystaveni pomluvám, zachovejte si své dobré svědomí, aby ti, kdo vás hanobí, byli zahanbeni.“* (1 P 3,16b)

V. Křesťan – svědek s Kristem v srdci

Jsem přesvědčen o tom, že autor epištoly Petrovy své křesťanské spolubratry v žádném případě nevybízí k pasivní svědecké službě, k pasivnímu přístupu k evangelizaci. Svědčit o naději v Kristu svým životem, dokážou jen aktivní křesťané, *v jejichž srdci přebývá Pán, Kristus.* (1 P 3,15)

Formulováno janovsky: *„Kdo v Kristu zůstává a Kristus v něm, musí žít tak, jak žil on.“* (1 J 2,6) Ovšem pozor, bratři legalisté! Musí ne proto, že jej k tomu nutí obavy z Božího soudu, či snaha vlastními skutky si zajistit Boží pozhřebání. Musí proto, že to prostě jinak nejde. Musí proto, že Kristus v něm zůstávající jedná a vydává svědectví o Bohu prostřednictvím jeho života. Prostě, *kdo věří*

v *Syna Božího, má to svědectví v sobě.*“ (1 J 4,10) Profesor křesťanské etiky J. L. Hromádka takového člověka ve svém skriptu „Fragment křesťanské etiky“ charakterizoval následujícími slovy:

„Stává se vám nepochybně, že se v práci, nebo na cestách sejdete s někým, kdo vzbudí vaši pozornost svým pohledem, září svých očí, způsobem, jakým vám podá ruku, jak na vás mluví, jak si počíná v praktickém rozhodování, ve chvílích, kdy záleží na moudrém slově, na klidu srdce a na rozhodnosti v těžkých, nebo nejasných situacích. Neužívá výrazů z věroučného nebo vůbec náboženského slovníku, neprojevuje se tradičními liturgickými gesty. Je to člověk na pohled zcela „světský“. Navenek se ničím neliší od svého okolí. Když ho pozorujete, nenapadá vám, že by tu šlo o bytost z náboženské, nebo církevní oblasti. A přece vás při delším styku zaujme svým zvláštním, těžko popsatelným, ale přece reálným zaměřením. Jakoby na něho padala jasná záře, kterou postihnete až po delší době. Vzniká ve vás pocit důvěry k němu a vědomí, že tu jde o bytost, která nezklame, a která vám ve zmatených okolnostech života dovede poradit. Hranice mezi ním a vámi jakoby se postupně ztrácela. Necítíte, že by se ten člověk chtěl od vás nějak vědomě odlišit, nezdá se vám, že by vás chtěl poučovat, mistrovat vás, soudit, nebo záměrně přesvědčovat. Naopak. Živě pocítujete, jakoby chtěl žít vašimi chybami, omyly nebo poklesky, jakoby vám chtěl rozumět, prostě vás pochopit a s vámi nést trpělivě všechno, co vás tíží. Koná svou obyčejnou všední práci bez jakékoli chtěné, nebo dokonce předstírané horlivosti, ale přece tak, že z něj vyzařuje radost z práce a z jejích výsledků. Vlastní náplň jeho života je vnějšně nenápadná, bez tzv. náboženské manýry, bez duchovní sebepovýšenosti a umělého sebeodlišování se. Když jiní lidé naříkají, on jde do práce a do společnosti s radostí, která je často jen nepřímou postižitelná. Když za těchto okolností jiní prohrávají, tento vyznavač evangelia stojí pevně a nezlomen jde dále. Nesoudí, nepovyšuje se, nechodí s pocitem ukřivděnosti, a když pronáší svůj názor, či kritiku, činí tak s vědomím spoluodpovědnosti za neduhy a poklesky lidí, s touhou pomoci, kde je třeba. Jde tímto světem s vděčností za život jako dar, v tiché, kající solidaritě s lidmi kolem sebe. Nic pro sebe nečeká. Nespolehá se pobožně na to, že mu víra, či bohoslužebná horlivost přinese výhody, a že ho zachrání před bolestmi, bezprávím a neštěstím. Poučil se ze zvěsti o Ježíšově vítězství na kříži a v hrobě. Ví, že skutečná víra neulehčuje zkoušky a protivenství. Naopak. Je připraven, že mu právě cesta za Ježíšem přinese těžkosti, které jiní nepocítují. Čeká, že mu neporozumí

církev, ani svět. Nejednou zapochybuje i nad sebou samým...“ Tolik citát.

Není-li svědectví slov o Kristu opřeno o svědectví života v Kristu, velice brzy se zhroutí. Svědectví života v Kristu však obstojí často i beze slov o NĚm. Myslím, že kdybychom si jako křesťané tuto metodiku evangelizační práce osvojili, ztratilo by slovo svědek nežádoucí pachut'. Ježíšovo slovo: „*Budete mi svědkové*“ by znovu nabylo na aktuálnosti a Pán by prostřednictvím svědectví života své církve mohl, stejně jako kdysi dávno v dobách rané křesťanské církve, lidi povolávat ke spáse. V knize „Skutky apoštolů je to vyjádřeno docela zřetelně: „*Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.*“ (Sk 2,47)

V. Svědkové Kristovi na Vinohradech

Na Londýnské č. p. 30 vznikly díky velké Boží milosti prostory, ve kterých může být zvěstováno evangelium. Je na nás, jakou formu evangelizační práce si jako sbor zvolíme. Formou přímého svědectví Slova zde může být „natvrdo zvěstováno poselství tří andělů ze Zjevení 13. kapitoly.“ Otázkou však zůstává, zda mu bude mít kdo naslouchat...

Nechci prostory naší nově rekonstruované budovy měnit v kulturní dům. Modlím se však o to, aby zde při organizování obecně prospěšných vzdělávacích, kulturních a společenských programů vznikla platforma pro setkávání Kristových svědků s těmi, kteří dnes už nehledají svědectví slov, ale svědectví života vlídného lidského společenství, proměněného mocným vlivem Božího slova. Věřím, že takové společenství může k otázkám po Bohu inspirovat dokonce i ty, kteří jsou dnes stále ještě přesvědčeni o tom, že je Bůh nezajímá. Amen.